

002202

Parket nr. : 66.97.2909/92

Griffiemr.

OR :-

Ref Griffie : 11 .

Tijdens de openbare terechtzitting van 22 maart 2013 heeft de 52de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken, het volgend vonnis gewezen :

IN ZAKE VAN : 004282

de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur voor de provincie Vlaams-Brabant,

Eiser in herstel.

Vertegenwoordigd door mr.

loco mr.

, advocaat

(balie

TEGEN :

004283

, wonende te , bediende, geboren te op

Verweerster op de herstellvordering, die verschijnt, bijgestaan door mr.

, advocaat;

In aanwezigheid van

DE HEER PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt

Overgeschreven te boek nr. ;

7de hypotheekkantoor op 13 oktober 2000, boek nr. en

De rechtbank verder recht doende wat de herstellvordering betreft;

Gelet op ons vonnis d.d. 23 december 2011;
Gelet op het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 13 juli 2012;
Gelet op de conclusies na tussenvonnis voor verweerster op de herstellvordering;
Gelet op de conclusies voor eiser in herstel;
Gelet op de neergelegde stukken;
Gehoord eiser in herstel, de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, bij monde van zijn raadsman;
Gehoord verweerster op de herstellvordering bij monde van haar raadsman;
Gehoord de Procureur des Konings in zijn advies.
Gelet op het plaatsbezoek op 25 januari 2013

De rechtbank, verder recht doende wat de herstellvordering betreft :

1. Bij in kracht van gewijsde getreden vonnis werd uitspraak gedaan op strafgebied. Het stedenbouwkundig misdrijf is bewezen.

2. Zelfs wanneer de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld overschreden is belet dit niet dat uitspraak moet gedaan worden over de regelmatig ingestelde herstellvordering.

De rechtbank is derhalve bevoegd uitspraak te doen over de herstellvordering zoals deze voor advies werd voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

3. Bij Arrest van 2 april 2004 besliste de Raad van State dat de herstelmaatregel een maatregel is van burgerlijke aard die tot de strafvordering behoort. Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter van de rechterlijke macht de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding berust.

(Zie ook, Raad van State, 2 april 2004, R.W. 2004-2005, kol. 306)

Het Hof van Cassatie bevestigde in het in verenigde kamers gewezen Arrest van 10 juni 2005 voormelde rechtspraak van de Raad van State.

4. Bij Arrest van 15 juni 2004 besliste het Hof van Cassatie dat de rechter moet nagaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort hem niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.
(Zie ook, Cass. 15 juni 2004, R.W. 2004-2005, kol. 1613)

5. Krachtens artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM en artikel 159 van de Grondwet moet de rechter nagaan of de beslissing van de herstellvorderende overheid om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen; hij moet de vordering die is gestoeld op motieven die vreemd zijn aan een goede ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

(Zie ook, Cass. 10 februari 2009, AR P.08.1163.N, AC 2009, nr. 108;
Cass. 25 maart 2011, AR C.10.0016N, AC 2011, nr. 225)

Wanneer de wettigheid van de herstellvordering wordt aangevochten, moet de rechter in het bijzonder nagaan of die vordering niet kennelijk onredelijk is, meer bepaald of het voordeel van de gevorderde herstelmaatregel ter behoud van een goede ruimtelijke ordening opweegt tegen de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

(Zie ook, Cass 24 april 2012, AR P.11.1061.N, AC 2012, nr. 248)

De rechter kan niet zelf de redelijke herstelmaatregel bepalen maar enkel oordelen of de herstellvorderende overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing een bepaalde wijze van herstel te vorderen en hij kan die beslissing slechts marginaal toetsen en de herstellvordering slechts afwijzen als ze kennelijk onredelijk is.
(Zie ook, Cass. 4 november 2008, AR P.08.0081.N, AC 2008, nr 608 met conclusie Eerste advocaat-generaal)

De rechter dient de evenredigheidstoets en redelijkheidstoets uit te voeren om na te gaan of het gevorderde herstel evenredig is aan de in concreto vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt.

(Zie ook, Cass. 17 mei 2011, AR P.11.0068.N, AC 2011, nr 322)

6. De rechtbank dient bijgevolg na te gaan of de gevorderde herstelmaatregel beantwoordt aan voormelde criteria.

De rechtbank is van oordeel dat de gevorderde herstelmaatregel niet verantwoord is vanuit het uitsluitend oogpunt van de goede ruimtelijke ordening om reden dat de kwestige woning niet gelegen is in een natuurgebied, op korte afstand ligt van de bebouwde dorpskom van en van de
(cf. voorgebrachte stavingsstukken en PV van plaatsbezoek)

Uit de voorgebrachte stukken blijkt bovendien dat nog andere woningen in de straat meer naar achter zijn ingeplant. Het uitvoeren van het herstel in de oorspronkelijke staat zou bovendien niet tot gevolg hebben dat de kwestige woning verdwijnt, doch enkel de uitbreiding ervan, zodat het vroegere bouwwerk nog steeds op dezelfde plaats zou ingeplant blijven met een quasi identiek gevolg voor de goede ruimtelijke ordening.

De rechtbank is tevens van oordeel dat de gevorderde herstelmaatregel niet de toets aan het evenredigheidsbeginsel doorstaat daar veel minder ingrijpende maatregelen dan een herstel in de oorspronkelijke staat zouden kunnen genomen worden voor het herstel van de goede ruimtelijke ordening. De rechtbank verwijst hierbij ondermeer naar de door verweerster in herstel voorgestelde aanpassingswerken waartoe

zij in ondergeschikte orde aanbod deze uit te voeren.

De rechtbank kan echter geen andere herstelmaatregel bevelen dan deze die door de herstellvorderende overheid wordt gevorderd.

Gelet op voormelde motieven dient de gevorderde herstelmaatregel te worden afgewezen als kennelijk onredelijk en bijgevolg ongegrond.

Alle andersluidende of meer omvattende conclusies worden afgewezen als niet ter zake en/of overbodig.

**OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK,**

Gelet op de artikelen :

- 154, 185, 189, 190, 195 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11, 12, 13, 16, 31, tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935,

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Wijst de herstellvordering af als ongegrond.

Veroordeelt de eiser in herstel tot de kosten.

